

3. ЗАГОВОРЪ НА МАМАРЧОВА И ИЗСЕЛВАНЕ НА СЛИВЕНЦИ. — Въ просбата на сливенци, писана въ Котелъ, въ дома на Стойко Поповичъ, баща на Г. С. Раковски, е ставало дума не само за голѣмитѣ опасности и страдания, на които били подложени българитѣ при всѣка война между Русия и Турция (и особено при последната, въ която се намѣсили и толкова българи), но и за нѣщо друго. Именно, откакъ изтъквали, какъ турцитѣ вадятъ гнѣва си за изгубената война надъ беззащитната рая, сливенци припомняли въ изложението си „черната сждба“, която ги очаквала и сега, и заключавали: „Заради това молимъ покорно милостивия господарь военнопачалника Дибича, въ името на Н. В. царь Николая, да освободи нашъ братъ и съотечественикъ капитанъ Георгия С. Мамарчова и да остави насъ беднитѣ свободни, да изпитаме и ние въ това благовремие нашето щастие съ турцитѣ“.

Капитанъ Георги Мамарчовъ Буюклиу (1785—1846), вуйка на Г. С. Раковски, е споменатъ тукъ не случайно. Още съ прехвърлянето на рускитѣ войски отсамъ Дунава той взима участие въ похода имъ и на чело на 500 души български доброволци спира въ родното си мѣсто Котелъ. Целта му била, както ни разказва Раковски, да повдигне околнитѣ села и градъ Сливенъ и да възвести отъ старопрестолното Търново независимостта на България. Храбъръ и предприемчивъ войвода, той, който е напустналъ отдавна робската земя, за да диша свободно въ Влашко и Русия, е проявилъ отличнитѣ си качества на пълководецъ още въ руско-турската война отъ 1812 г. При обсадата на Силистра, шестъ години по-късно, презъ зимата на 1828 г., той приближава съ триста избрани българи крепостта, завладѣва чрезъ едно смѣло нападение единъ отъ фортоветѣ ѝ и принуждава затворената турска армия да се предаде. За този си юнашки пристѣпъ той получилъ орденъ Св. Анна и скъпоценна сабя отъ руския царь. Когато руската войска преминала, следъ победата си при Шуменъ, Стара-планина и се отправила къмъ Одринъ, Мамарчовъ помислилъ, че е дошло време да тури въ изпълнение лелѣянния си отдавна планъ. Прочее, за да покаже че се е оттеглилъ отъ руска служба, той се оженилъ въ Сливенъ и започналъ да действува между народа. „По-първитѣ българи, казва Раковски, се съединиха съ него и го дочакаха